

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Česká muzika spol. s r. o.**, Křenovice 106, Dubné, zast. advokátem Mgr. Tomášem Bejčkem, Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7 – Holešovice, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6 – Bubeneč, za účasti osob zúčastněných na řízení **I) S.C. TEMATIC CABLE S.R.L.**, Strada Calasior 15, Oradea, Rumunsko, **II) Tematik Kábel Kft.**, Marvány u. 17, Budapešť, Maďarsko, obě zastoupeny patentovým zástupcem Mgr. Jaroslavem Švestkou, U Průhonu 827/5, Praha 7 – Holešovice, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 8. 2018, čj. O-490052/D17093916/2017/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2021, čj. 9 A 202/2018 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V nynější věci se NSS zabývá otázkou, za jakých okolností je možné prohlásit ochrannou známku za neplatnou z důvodu, že nebyla přihlášena v dobré víře podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (ve znění účinném do 31. 12. 2018, tedy do revize zákona v souvislosti s přijetím nové

unijní legislativy k ochranným známkám¹). Mimo jiné nyní NSS řeší, jak při posouzení dobré víry při přihlášení ochranné známky zohlednit obchodní spolupráci přihlašovatele známky a navrhovatele (prohlášení známky za neplatnou), či za jakých podmínek je možné podat návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou s využitím § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) přihlásila dne 7. 11. 2011 u žalovaného kombinovanou ochrannou známku č. 325389 (viz níže). Pod touto ochrannou známkou následně provozovala známý televizní kanál se zaměřením na lidovou hudbu.

Kombinovaná ochranná známka stěžovatelky č. 325398

[3] V roce 2015 obchodní společnost TEMATIC CABLE S.R.L. (osoba zúčastněná na řízení I) navrhla žalovanému, aby prohlásil ochrannou známku Šlágr TV za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona o ochranných známkách. Společnost TEMATIC CABLE od roku 2009 provozovala v Maďarsku televizní kanál Nóta TV, jehož součástí byl i pravidelný program *Sláger TV*, a označení *Sláger TV* měla společnost Tematik Kábel Kft. (osoba zúčastněná II) zapsané v Maďarsku jako kombinovanou ochrannou známku (ke které osobě zúčastněné I poskytla práva). Se stěžovatelkou jednala TEMATIC CABLE o spolupráci při uvedení české mutace televizního kanálu Nóta TV v Česku. Na začátku prosince 2011 se stěžovatelkou uzavřela smlouvu o spolupráci na vysílání a přípravě programu. Osoby zúčastněné tvrdily, že jim svědčí právo uživatele tzv. nezapsaného označení [důvod dle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách], resp. že byly dotčeny na svých právech přihláškou ochranné známky, kterou stěžovatelka nepodala v dobré víře [důvod dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách]. Žalovaný návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou (z obou namítaných důvodů) nejprve zamítl. Společnost TEMATIC CABLE následně podala rozklad k předsedovi žalovaného. Ten vyhověl jejím námitkám ohledně podání přihlášky v nedobré víře a rozhodnutí změnil tak, že kombinovanou ochrannou známku Šlágr TV prohlásil za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. Stěžovatelka následně podala proti rozhodnutí předsedy žalobu k městskému soudu, který ji však jako nedůvodnou zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Tvrdí, že přihlášku ochranné známky Šlágr TV podala v dobré víře. Navrhovatelkám nevzniklo k označení *Sláger TV* na území Česka žádné právo ani tady takové označení neužívaly. Na českém území se v souladu se zásadou teritoriality ochrana takového označení nevztahovala, osoby zúčastněné se proto nemohly

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie, *OJ L 154*, 16.6.2017, p. 1–99, a Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436 ze dne 16. prosince 2015, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, *OJ L 336*, 23.12.2015, p. 1–26

pokračování

domáhat prohlášení ochranné známky stěžovatelky za neplatnou. K samotnému posouzení dobré víry namítá, že osoby zúčastněné nedoložily, že stěžovatelka věděla o existenci označení *Sláger TV* a že nedobrou víru nelze dovozovat ani z obsahu smlouvy uzavřené mezi stěžovatelkou a osobu zúčastněnou I. po přihlášení ochranné známky v Česku. Dodala také, že označení *Šlággr TV* je jejím nápadem a že vložila do kanálu velké úsilí, aby byl úspěšný. Osoby zúčastněné podle ní chtějí nyní nepoctivě těžit ze stěžovatelčina úspěchu. Namítla také nepřezkoumatelnost části rozsudku městského soudu.

[5] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách (ve znění účinném do 31. 12. 2018, viz výše bod [1]) prohlásí žalovaný ochrannou známku za neplatnou *v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 tohoto zákona a z důvodů v tomto ustanovení uvedených*. Podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách se zahájení tohoto řízení může domáhat ten, *kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře*. Níže NSS řeší, zda byly osoby zúčastněné oprávněny podat návrh na prohlášení ochranné známky *Šlággr TV* za neplatnou (část III. A.) a zda byla stěžovatelka při přihlášení této ochranné známky v dobré víře (III. B.).

III. A. Osoby zúčastněné mohly podat návrh na prohlášení ochranné známky stěžovatelky za neplatnou

[8] Pokud jde o první okruh kasačních námitek, NSS připomíná, že zákon o ochranných známkách v § 7 odst. 1 písm. k) stanovil jednu jedinou podmínku pro podání námitek proti přihlášce ochranné známky (a ve spojení s § 32 odst. 3 zákona též pro podání návrhu na prohlášení neplatnosti) – aby byl navrhovatel *dotčen ve svých právech*.

[9] V nynější věci byla tato podmínka bezpochyby splněna.

[10] Pro závěr, že navrhovatel byl *dotčen ve svých právech* ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, postačí, že navrhovatel na své straně utrpí *nějakou* újmu a naopak přihlašovatel získá *nějakou* nespravedlivou výhodu. O takovou situaci půjde např. při zamezení vstupu navrhovateli na určitý trh nebo parazitování na zavedené značce (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 3/2008 - 195, č. 1665/2008 Sb. NSS, věc *MARSTALL*, ze dne 7. 11. 2012, čj. 9 As 123/2011 - 115, věc *REGULAVIT*, nebo ze dne 11. 11. 2010, čj. 7 As 59/2010-90, věc *BUN & THIGH MAX*).

[11] Ze správního spisu plyne, že osoba zúčastněná I v Maďarsku nejméně od roku 2009 vysílala v rámci kanálu Nóta TV televizní program *Sláger TV*. K tomuto označení měla osoba zúčastněná II (viz výše bod [3]) od roku 2010 (s právem přednosti již od listopadu

2009) v Maďarsku zapsanou i ochrannou známku č. 200674 ve vyobrazení *Sláger TV*. NSS také souhlasí se závěry předsedy žalovaného i městského soudu, že označení *Sláger TV* a ochranná známka Šlágr TV si jsou velmi podobné (byť se jejich grafické znázornění liší).

[12] Stěžovatelka přihláškou ochranné známky Šlágr TV znemožnila osobám zúčastněným, aby pod značkou *Sláger TV* expandovaly na českém území (a to již od momentu podání přihlášky stěžovatelkou), přestože osoby zúčastněné již dříve toto označení používaly a měly chráněné v Maďarsku. To koneckonců dokládá i to, že osoby zúčastněné začaly v roce 2014 v České republice vysílat kanál Nóta TV pod novým názvem *Sláger TV*, stěžovatelka je však v roce 2015 vyzvala, aby od vysílání pod tímto názvem upustily, a to výslovně s odkazem na jí vlastněnou ochrannou známku a možnost, že by veřejnost obě známky zaměňovala. Není tedy pochyb, že osoby zúčastněné byly *dotčeny ve svých právech*, jak tento pojem již NSS v minulosti vyložil.

[13] Naopak, pro podání návrhu na prohlášení ochranné známky ze neplatnou na základě § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách není podstatné, zda osobám zúčastněným v době podání návrhu svědčilo v Česku právo k nějaké ochranné známce či jinému nezapsanému označení (nebylo tedy nutné zkoumat, zda snad Nóta TV byla již v době podání přihlášky stěžovatelkou v Česku vysílána či v jaké podobě bylo možné v době podání přihlášky „naladit“ *Sláger TV*). Takovou podmínku pro námitky a návrhy v souvislosti s přihlášením známky v nedobré víře zákon nestanovil. Opačný výklad by smysl a účel § 7 odst. 1 písm. k) zcela vyprázdnil (srov. např. 7 As 59/2010, *BUN & THIGH MAX*, s. 9). Pro ochranu vlastníka již existujících ochranných známek na území Česka jsou určena ostatní písmena § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách [ať už písm. a), b) nebo c)], písm. g) je pak určeno pro ochranu uživatele nezapsaného označení používaného v České republice.

[14] Pro úplnost také NSS dodává, že to, že přihlášení ochranné známky stěžovatelkou mělo pro osoby zúčastněné *konkrétní* negativní důsledky až po několika letech (v roce 2015, viz výše bod [12]), nebrání splnění podmínky § 7 odst. 1 písm. k) zákona. Stejně tak není ani nepřezkoumatelný bod 50 rozsudku městského soudu, ve kterém se městský soud věnuje právě výzvě z roku 2015. Přestože by odůvodnění městského soudu v této části mohlo být přesnější, lze z něj vysledovat, že výzvu stěžovatelky nebere jako důkaz o nedostatku dobré víry (která se posuzuje k okamžiku podání přihlášky), případně jako důkaz o dotčení práv osob zúčastněných v roce 2011. Naopak, s odkazem na tuto výzvu jen městský soud ilustruje, jak se s odstupem času konkrétně projevilo dotčení práv osob zúčastněných, a (byť v podstatě nadbytečně) jím dokresluje své úvahy o tom, že stěžovatelka neměla pro své jednání v době podání přihlášky žádné ospravedlnění.

[15] Výklad navržený stěžovatelkou by byl nejenom příliš restriktivní a mohl by zabránit samotnému projednání některých případů přihlášek bez dobré víry (viz níže bod [24]). Mohl by navíc vést až k absurdním důsledkům. Aby se ten, kdo byl dotčen ve svých právech - např. právě tím, že mu byl znemožněn vstup na český trh s ochrannou známkou již používanou v zahraničí - mohl domáhat ochrany, musel by již stejnou ochrannou známku nebo nezapsané označení v Česku mít. Právě to by mu ale přihláška ochranné známky v nedobré víře pravděpodobně znemožnila.

pokračování

[16] Nad rámec výše uvedeného NSS připomíná, že nyní řešené znění § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách je v podstatě již „mrtvou literou“. Po novele č. 286/2018 Sb. zahájí podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách žalovaný řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou na návrh *jakékoli* třetí osoby, která namítá, že ochranná známka nebyla přihlášena v dobré víře. Tím zákon lépe odpovídá i znění směrnic o ochranných známkách [srov. čl. 4 odst. 2 aktuálně platné směrnice, podle kterého je ochrannou známku *možné prohlásit za neplatnou, pokud přihlašovatel nepodal přihlášku ochranné známky v dobré víře*. Obdobně pak podmínku definovala i již zrušená směrnice 2008/95/ES² v čl. 3 odst. 2 písm. d)]. Stejně k podání návrhu na základě absence dobré víry přistupuje i nařízení o ochranných známkách (ať už stávající nařízení cit. v bodu [1], tak dřívější nařízení o ochranné známce Společenství³) a na něj navazující judikatura Soudního dvora EU. Jak shrnula generální advokátka Kokott ve stanovisku ve věci *Koton*: „není nutné, aby byl navrhovatel majitelem ochranné známky k totožným nebo podobným výrobkům či službám. Návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky z důvodu neexistence dobré víry může ve skutečnosti podat v zásadě kdokoli.“ (stanovisko generální advokátky ve věci C-104/18 P, *Koton*, EU:C:2019:287, bod 27, viz též potvrzení tohoto názoru Soudním dvorem v rozsudku ze dne 12. 9. 2019, C-104/18 P, *Koton*, EU:C:2019:724, bod 57).

III. B. Stěžovatelka nepřihlásila ochrannou známku *Šlágr TV* v dobré víře

[17] NSS již v prvním rozsudku k § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách vyslovil, že *dobrou vírou* podle tohoto ustanovení je vnitřní psychický stav přihlašovatele ochranné známky. Ten ale nemůže být předmětem dokazování a usuzuje se o něm pouze z vnějších, objektivních okolností (srov. zmiňovaný rozsudek NSS 1 As 3/2008, *MARSTALL*, nebo obdobně ve stejném období vydaný rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11. 6. 2009, C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, EU:C:2009:361, bod 42). Smyslem tohoto ustanovení bylo i dle důvodové zprávy k zákonu o ochranných známkách zamezit např. přihlašování „spekulativních“ ochranných známek, které přihlašovatel nechtěl ve skutečnosti sám používat, případně známek, kterými chtěl přihlašovatel parazitovat na pověsti jiných, již zavedených známek. Již ve starších rozsudcích jak NSS, tak Soudní dvůr uznaly, že posouzení existence či neexistence dobré víry se musí provést celkově, se zohledněním všech relevantních skutečností (1 As 3/2008, *MARSTALL* a C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, bod 37).

[18] Podle testu vytvořeného NSS ve věci *MARSTALL* (ze kterého vychází pozdější judikatura NSS k posuzování dobré víry při přihlášce ochranné známky, viz např. rozsudky ze dne 26. 3. 2015, 6 As 195/2014 - 28, věc *Barrandov Studio*, bod 26 a judikatura tam citovaná, nebo ze dne 22. 1. 2021, čj. 5 As 112/2018 - 53, věc *CZECH POINT 101*, bod 43) je pro závěr o nedostatku dobré víry u přihlašovatele ochranné známky potřeba posoudit několik podmínek: 1) zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, 2) zda přihlášením

² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách *OJ L* 299, 8.11.2008, p. 25–33

³ Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství, *OJ L* 11, 14.1.1994, p. 1–36, *Special edition in Czech: Chapter 17 Volume 001 P. 146–180*

ochranné známky poškodil přihlašovatel namítatele a 3) zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil.

[19] Městský soud i žalovaný své závěry o tom, že stěžovatelka nepřihlásila ochrannou známku v dobré víře, založili mj. na tom, že stěžovatelka věděla či musela vědět o existenci ochranné známky osob zúčastněných (srov. především body 42-43 napadeného rozsudku). V nynější věci ale podle NSS nevyplývá dostatečně ze správního spisu, resp. podkladů předložených osobami zúčastněnými, že by stěžovatelka věděla, případně musela vědět o existenci ochranné známky *Sláger TV* v Maďarsku.

[20] Z podkladů ve správním spisu plyne, že pořad *Sláger TV* byl součástí programové nabídky Nóta TV. Stejně tak již k návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou předložila osoba zúčastněná I doklady o obchodních jednáních se stěžovatelkou a znění smlouvy, kterou s ní krátce po přihlášení ochranné známky Šlágr TV podepsala. Na druhou stranu jsou tyto podklady – především přepis e-mailové komunikace zachycující vzájemná jednání – poměrně kusé. Vyplývá z nich, že mezi stěžovatelkou a osobou zúčastněnou I jednání probíhala poměrně dlouho a mnoho měsíců před podpisem smlouvy byla dojednána přinejmenším její podstatná podoba (k tomu viz níže body [29] a [30]). Podle smlouvy měla stěžovatelka především dodávat obsah (televizní pořady, hudbu, klipy apod.) a poskytovat poradenství osobě zúčastněné. Stejně tak si osoba zúčastněná I ve smlouvě ochránila práva, která dosud uplatňovala k označením souvisejícím s televizním kanálem Nóta TV. Ze smlouvy a především ze záznamů z jednání ale nevyplývá, že by se od stěžovatelky očekávalo, že se sama s programovou nabídkou maďarského televizního kanálu seznámí. Naopak, i podle smlouvy to měla být stěžovatelka, kdo měl osobě zúčastněné předkládat pravidelná programová schémata české mutace kanálu Nóta TV. Jinak řečeno, podle NSS je stejně pravděpodobná možnost, že se v rámci vztahu mezi stěžovatelkou a osobami zúčastněnými očekávalo, že si stěžovatelka aktivně bude zjišťovat informace o podobě maďarského vysílání, jako možnost, že stěžovatelka měla „pouze“ dodávat obsah pro české vysílání podle pokynů osoby zúčastněné I. Není dostatečně doloženo, že stěžovatelce osoby zúčastněné zaslaly *v době přihlášení ochranné známky* programovou nabídku nebo jiný materiál, ze kterého by se stěžovatelka mohla dozvědět o existenci a podobě označení *Sláger TV* (což uznal i městský soud, srov. bod 41 napadeného rozsudku), nebo že by se snad znalost stěžovatelky měla např. na základě povědomí o daném oboru měla presumovat (rozsudek C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, bod 39).

[21] Závěr žalovaného a městského soudu, že se stěžovatelka seznámila s vysíláním Nóta TV a věděla tak i o existenci pořadu *Sláger TV* (byť by takový postup stěžovatelky pochopitelně dával smysl), není dostatečně podložen obsahem spisu a podklady, které osoba zúčastněná I. předložila. Pro *tento konkrétní* závěr jsou tedy podklady nedostatečné.

[22] Nicméně je i tak možné dojít k závěru, že stěžovatelka nepřihlásila ochrannou známku Šlágr TV v dobré víře, a to na základě vztahu mezi stěžovatelkou a osobami zúčastněnými a úmyslu stěžovatelky, který nemohl odpovídat poctivým obchodním zvyklostem. NSS podotýká, že tento závěr nemůže být pro stěžovatelku nijak překvapivý, neboť na něj odkazoval již městský soud v bodu 44 napadeného rozsudku a v podstatě

pokračování

i žalovaný. První z podmínek vymezených ve věci *MARSTALL* totiž již dále nelze chápat jako absolutní kritérium, bez jehož naplnění se závěr o nedostatku dobré víry neobejde.

[23] Již ve stanovisku ve věci *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* uvedla generální advokátka Sharpston, že „*neexistenci dobré víry [je] nepochybně snazší rozpoznat, než vymezit*“ (stanovisko generální advokátky C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, EU:C:2009:148, bod 35). Stejně tak o deset let později generální advokátka Kokott v reflexi na dosavadní vývoj judikatury Soudního dvora uvedla, že „*Soudní dvůr – stejně jako zákonodárce – dosud nezformuloval komplexní definici pojmu ‚neexistence dobré víry‘. Tato zdrženlivost je pochopitelná, jelikož lze jen stěží předvídat, jaké případy se v budoucnu vyskytnou a stanou se předmětem posouzení.*“ (stanovisko generální advokátky ve věci C-104/18 P, *Koton*, bod 30).

[24] Přihlášení ochranné známky bez dobré víry může nabývat různých podob. V některých případech nemusí přihlašovatel vědět o existenci jiné, podobné známky nebo označení, případně svým jednáním vůbec nemusí cílit na nějakou třetí osobu. V již zmíněné věci *Koton* Soudní dvůr uznal, že „*při neexistenci nebezpečí záměny mezi označením používaným třetí osobou a napadenou ochrannou známkou nebo v případě, že třetí osoba neužívá označení totožné nebo podobné s napadenou ochrannou známkou, mohou jiné skutkové okolnosti případně představovat relevantní a shodující se indicie prokazující neexistenci dobré víry přihlašovatele.*“ (C-104/18 P, *Koton*, bod 56). Z nejnovější judikatury Soudního dvora k nařízení o ochranných známkách vyplývá, že o přihlášku ochranné známky v nikoli dobré víře půjde obecně v případech, kdy přihlašovatel jedná „*nikoli za účelem poctivé účasti v hospodářské soutěži, ale s úmyslem poškodit zájmy třetích osob způsobem, který je v rozporu s poctivými zvyklostmi, nebo dosáhnout výlučného práva pro jiné účely, než je účel vyplývající z funkcí ochranné známky, aniž se přitom nutně zaměřil konkrétně na určitou třetí osobu.*“ (rozsudek ze dne 29. 1. 2020, C-371/18, *Sky/SkyKick*, EU:C:2020:45, body 75 a 77, zvýraznění doplnil NSS). Konečně i ve věci *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* Soudní dvůr uvedl, že vědomost přihlašovatele o tom, že třetí osoba používá přinejmenším v jednom členském státě totožné nebo podobné označení pro totožné nebo podobné výrobky, které je zaměnitelné s označením, o jehož zápis žádá, je jenom jedním z kritérií, které je potřeba zejména zkoumat. Soudní dvůr navíc tyto závěry učinil – jak sám zdůraznil – na podkladu případu, „*ve kterém více výrobců na trhu používalo v době podání přihlášky k zápisu totožná nebo podobná označení pro totožné nebo podobné výrobky, zaměnitelná s označením, jehož zápis byl požadován*“ (C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, bod 36).

[25] V nynější věci je podle NSS namísto právě se zohledněním posunu v judikatuře Soudního dvora upravit i dosavadní přístup, který vymezil NSS ve věci *MARSTALL* a který si osvojila jeho dosavadní judikatura. Pojem dobré víry, resp. jejího nedostatku při podání přihlášky je podle Soudního dvora EU autonomním pojmem unijního práva a „*s ohledem na potřebu soudržného uplatňování vnitrostátních režimů ochranných známek a režimu ochranných známek Unie je třeba uvedený pojem vykládat stejným způsobem jak v kontextu první směrnice 89/104, tak v kontextu nařízení č. 40/94.*“ (C-371/18, *Sky/SkyKick*, bod 73, ve kterém Soudní dvůr pracoval s citovanou „generací“ směrnice a nařízení, obdobně pak rozsudek ze dne 27. 6. 2013, C-320/12, *Malaysia Dairy Industries*, EU:C:2013:435, body 34-35). V opačném případě by došlo k nevhodné situaci, ve které

by české právo nemuselo být schopné reagovat např. na tzv. „trademark squatting“ (stanovisko generální advokátky C-104/18 P, *Koton*, bod 34), případně na mimořádně široké vymezení oblastí, kterých se ochranná známka týká (C-371/18, *Sky/SkyKick*, bod 77).

[26] To samozřejmě neznamená, že NSS v nynější věci otázku vědomosti o existenci jiného chráněného označení bez dalšího „vymaže“ a zůstane pouze u zbývajících dvou sledovaných kritérií. I nadále je potřeba, aby k újmě způsobené navrhovatelem a absenci rozumného odůvodnění ze strany přihlašovatele přistoupil nějaký nepoctivý záměr, nějaký prvek svědčící o tom, že přihláška byla podána v rozporu s principy poctivého jednání.

[27] Jedním z možných indikátorů nedobré víry přihlašovatele může být i smluvní nebo předsmuvní vztah mezi přihlašovatelem a navrhovatelem, jak vyplývá z evropské judikatury (rozsudky Tribunálu ze dne 1. 2. 2012, T-291/09, *Pollo Tropical chicken on the grill*, EU:T:2012:39, body 85-87, a ze dne 11. 7. 2013, T-321/10, *Gruppo Salini*, EU:T:2013:372, body 25-32) a jak v bodu 45 napadeného rozsudku uvedl i městský soud. Je také třeba brát v potaz kontext a okolnosti, za kterých byla ochranná známka přihlášena, a posloupnost událostí, které k jejímu přihlášení vedly (srov. rozsudky Tribunálu T-33/11, *Bigab*, EU:T:2012:77, bod 21, nebo T-257, *Colourblind*, EU:T:2015:115, bod 68).

[28] Jak již NSS uvedl výše, osoba zúčastněná I. přiložila k návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou řadu podkladů, z nichž jsou pro nynější věc nejdůležitější dva: smlouva o spolupráci mezi stěžovatelkou a osobou zúčastněnou ze dne 1. 12. 2011 a výpis z e-mailové komunikace, která uzavření této smlouvy předcházela.

[29] Z e-mailové komunikace vyplývá, že po dlouhou dobu před uzavřením smlouvy o spolupráci probíhala mezi stěžovatelkou a osobami zúčastněnými jednání o podobě vzájemné smlouvy. Na jaře 2011 již byla mezi stranami dojednána (přínejmenším podstatná) podoba smlouvy o spolupráci. Podle komunikace ze září 2011 pak mělo k finálním jednáním dojít v sídle stěžovatelky, a to již v říjnu 2011 (tedy těsně před přihlášením ochranné známky). Je tedy zřejmé, že mezi stěžovatelkou a osobou zúčastněnou existoval již před přihláškou v listopadu 2011 dlouhodobější vztah a i poměrně jasné vymezení rolí při budoucí spolupráci.

[30] Neméně důležitá je i samotná smlouva. Ta byla sice podepsána až po přihlášení ochranné známky (byť ani ne měsíc), její podoba je však zásadní pro posouzení vztahu mezi stěžovatelkou a osobou zúčastněnou I. Z obsahu smlouvy jako celku, i z jejích jednotlivých ustanovení jasně plyne, že rolí stěžovatelky mělo být zejména poradenství pro osobu zúčastněnou a dodávání obsahu (programů, klipů, hudby apod.; srov. bod 2.3. smlouvy). Vzhledem k délce jednání mezi oběma stranami i konečné podobě smlouvy je v podstatě vyloučeno, že stěžovatelčina role měla jít kamkoliv dál a především, že by zahrnovala i přihlášení ochranné známky vlastním jménem. Tento závěr dokresluje i to, že podle bodu 13.1.3. smlouvy stěžovatelka prohlásila, že nezíská žádná práva k označením souvisejícím s televizním kanálem, na která již osoba zúčastněná I. uplatňuje nějaká práva. Stejně tak i z délky trvání smluvního vztahu (3 roky, viz bod 15.1.) lze usuzovat na to, že rozdělení rolí mezi stěžovatelku a osobu zúčastněnou I. bylo bráno jako dlouhodobé. Pokud by se český kanál měl vysílat pod názvem Šlágr TV a registrace

pokračování

této ochranné známky by na základě dohody stran připadla stěžovatelce, jistě by to smlouva o spolupráci řešila nebo alespoň předpokládala, nikoli naopak.

[31] Pro úplnost NSS dodává, že zohledněním smlouvy o spolupráci neporušuje požadavek, že nedobrou víru přihlašovatele je třeba posuzovat vždy *k okamžiku podání přihlášky* ochranné známky (opět vycházející již z rozsudku 1 As 3/2008/, *MARSTALL*). K tomu by došlo, kdyby se NSS zabýval např. tím, z jakého důvodu nikdy nedošlo k naplnění smlouvy o spolupráci (osoby zúčastněné totiž tvrdí, že stěžovatelka s nimi po podpisu smlouvy zcela přestala komunikovat). Smlouva o spolupráci však bezprostředně souvisí s jednáním o jejím uzavření a pomáhá dokreslit možné postoje, které stěžovatelka mohla mít v době podání přihlášky. V opačném případě by NSS pravděpodobně nedostal zároveň požadavku, aby byly zohledněny všechny relevantní okolnosti případu (viz výše bod [17]). Ani z práva EU totiž neplyne, že nelze zohlednit jednání, ke kterému sice došlo po přihlášení ochranné známky, vysvětluje-li takové jednání postoj přihlašovatele v okamžiku podání přihlášky (T-33/11, *Bigab*, bod 33).

[32] Postup stěžovatelky v momentu podání přihlášky – má-li být považován za postup v dobré víře – tak postrádá jakékoli rozumné vysvětlení. Ať již stěžovatelka chtěla spekulativní registraci známky získat nějakou materiální výhodu v závěru jednání (rozsudek Tribunálu ze dne 7. 7. 2016, T-82/14, *LUCEO*, EU:T:2016:396, bod 145) nebo snad již v okamžiku přihlášení zamýšlela dojednanou smlouvu nedodržet a fakticky vytlačit osoby zúčastněné z Česka (C-371/18, *Sky/SkyKick*, bod 81, nebo obdobně C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, bod 44), nejde o postupy, kterým by NSS mohl přiznat právní ochranu.

[33] Stěžovatelka navíc v nynější věci ani nenabídla vysvětlení svého postupu. To, že pod ochrannou známkou Šlágr TV dosáhla komerčního úspěchu, je jistě chvályhodné, ovšem nikterak neodůvodňuje její jednání při registraci ochranné známky. Stejně tak ani tvrzení, že označení Šlágr TV bylo jejím originálním nápadem, nezdůvodňuje podání přihlášky těsně před podpisem dlouho dojednané smlouvy. Vzhledem k tomu, že k poškození osob zúčastněných rovněž došlo (viz výše body [11] a [12] výše), všechny okolnosti v nynější věci dostatečně odůvodňují závěr, že stěžovatelka při podání přihlášky k ochranné známce Šlágr TV nejednala v dobré víře.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Přestože NSS částečně korigoval úvahy městského soudu v nynější věci, jeho závěr byl správný a důvody rozsudku městského soudu v podstatné míře obstály (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS). NSS proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] Stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná, nemá proto v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný nemá nárok na náhradu nákladů řízení, jelikož mu žádné nevznikly nad rámec jeho běžné činnosti. Osobám zúčastněným na řízení žádné náklady řízení před NSS nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu